

[Henning Philipsen.]

derfor har jeg tilladt mig at stille det sidste spørgsmål på den facon, som det er gjort her.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nør-gaard):

De EF-ansattes reallønninger reguleres årligt under hensyntagen til lønudviklingen for embedsmænd i medlemslandenes nationale administrationer, og endvidere dyrtidsreguleres lønningerne under hensyn til prisudviklingen i det land, tjenesten udføres i, for langt de fleste altså Belgien.

Lønreguleringen er ikke proportional. Ligesom her i landet har man inden for EF bestrebt sig for især at forbedre de lavestlønnes vilkår. Ved den regulering af lønningerne, der gennemførtes i december 1976, som hr. Henning Philipsen omtalte, opnåede de lavestlønnede en reallønsfremgang på 2,7 pct., medens der for de højestlønnedes vedkommende var tale om en reallønsforringelse på 1,6 pct. Vi har, både de vi havde formandskabet og nu som medlemmer af Ministerrådet, støttet bestrebelsene for en lønudjævning, og vi vil i den nuværende økonomiske situation i EF-landene finde, at det er særdeles rimeligt med et lønstop eller en lønreduktion for de højestlønnede.

Spørgsmålet er så, hvordan man kan gennemføre det ud over den automatiske nedsættelse, der finder sted ved, at landene selv gennemfører en begrænsning af de højestlønnede i deres lande. Man kunne også tænke sig at gennemføre en reduktion ved at ændre beskatningen, og det er, så vidt jeg kan se, den mest fremkommelige eller mindst ufremkommelige måde; for at gennemføre en lønreduktion ved forhandlinger med de ansatte vil sikkert være umuligt. Men om man kan gennemføre en reallønsreduktion eller en restlønsreduktion ved forhøjelse af skatterne, beror jo på, om der kan blive et flertal for det i Ministerrådet, og dér må man jo erindre sig, at mange andre lande har betydelig lavere indkomstskatter, end vi har, hvorfor de skatter, man har i EF, måske ikke forekommer dem så forfærdelig lave. I den forordning, hr. Henning Philipsen nævner, forekommer der jo marginalbeskatninger på helt op til 45 pct., hvilket fra mange medlemslandes, ikke fra et dansk, synspunkt er relativt højt. Det er altså en mulighed at gå den vej, men om den er fremkom-

melig, ved jeg ikke, og regeringen har ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til, om vi vil tage initiativet. Hvis vi gør det, skal vi jo anmode Kommissionen om at fremsætte et forslag.

Henning Philipsen (SF):

Jeg ville gerne undgå muligheden for senere fortolkninger af det, ministeren har sagt, og det skyldes ikke min uopmærksomhed, men jeg vil gerne have bekræftet, at jeg kan forstå ministerens svar på mit spørgsmål således, at ministeren har en klar hensigt om at begrænse de højeste EF-lønninger.

Jeg er fuldstændig på det rene med, som ministeren sagde, at det kræver et flertal i Ministerrådet; det er så ligetil. Men det, jeg efterlyser, er spørgsmålet om ministerens og hermed regeringens holdning: vil man begrænse de højeste EF-lønninger? Jeg forstod altså ministerens svar således, at i hvert fald ministeren har den klare hensigt at ville gøre det. Hvis det er rigtigt, er jeg særdeles tilfreds med svaret.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nør-gaard):

Som jeg nævnte det, er der sket en faktisk begrænsning af de højeste indtægter, idet de altså er blevet reduceret her i december, men jeg er for mit vedkommende – det har ikke været behandlet i regeringen, men jeg er ikke i tvivl om, at synspunktet dækkes af den øvrige regering – indforstået med at gå videre med en reduktion af de højeste lønninger, og jeg nævner altså den mulighed, at det kan foregå ved at skærpe beskatningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Wilhelm* (VS) til ministeren for skatter og afgifter:

»Kan ministeren oplyse, hvor meget Spieskoncernen omtrentlig har tjent i form af renteindtægter henholdsvis sparede renteudgifter i kraft af den opnåede udsættelse af en skattebetaling på 29 mill. kr. over en længere årrække?«

(Spm. nr. 184).

Skriftlig begrundelse.

Efterbetalingen synes kun at omfatte de